

No 696

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ
ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

Υπόθεση ΟΪΕ κατά Ελλάδας

(Προσφυγή υπ'αρ. 41553/08)

Απόφαση

Στρασβούργο, 13 Ιανουαρίου 2011

Η απόφαση αυτή είναι. Μπορεί να επέλθουν μερικές αλλαγές στην μορφή.

No 696

Στην υπόθεση **ΌΞΕ** κατά Ελλάδα,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Πρώτο Τμήμα) αφού συνεδρίασε σε Επιτροπή, με την ακόλουθη σύνθεση :

Anatoly Kovler, *Πρόεδρος*

Sverre Erik Jebens,

Γεώργιο Νικολάου, *Δικαστές,*

Και André Wampach, *Αναπληρωτή Γραμματέα Τμήματος,*

Αφού διασκέφθηκε σε Συμβούλιο, στις 9 Δεκεμβρίου 2010,

Εξέδωσε την απόφαση που υιοθετήθηκε την ημερομηνία αυτή :

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση προέκυψε μετά από προσφυγή (αρ. 5179/09) κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας την οποία άσκησε ένας Έλληνας πολίτης, ο κος **ΌΞΕ** («ο προσφεύγων»), ο οποίος προσέφυγε στο Δικαστήριο στις 23 Δεκεμβρίου 2008 κατ' εφαρμογή του άρθρου 34 της Σύμβασης Προστασίας των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Ο προσφεύγων εκπροσωπήθηκε από τον Δικηγόρο κο Κουράκο-Μαυρομιχάλη, Δικηγόρο Αθηνών. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπήθηκε από τους πληρεξουσίους της, τον κο Σ. Σπυρόπουλο, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους και την κα Μ. Γερμάνη, Δικαστική Αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του κράτους.

3. Στις 19 Μαρτίου 2010, η Πρόεδρος του Πρώτου Τμήματος αποφάσισε να κοινοποιήσει την προσφυγή στην Κυβέρνηση. Κατ' εφαρμογή του Πρωτοκόλλου αρ. 14, η προσφυγή παραπέμφθηκε σε μια Επιτροπή.

4. Η Κυβέρνηση αντιτίθεται στην εξέταση της προσφυγής από Επιτροπή. Αφού εξέτασε την ένσταση της Κυβέρνησης το Δικαστήριο την απέρριψε.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ

ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΤΗΣ ΥΠΟ ΚΡΙΣΗ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

5. Ο προσφεύγων γεννήθηκε το 1921 και διαμένει στην Αθήνα.
6. Στις 17 Ιουνίου 1994, ο προσφεύγων προσέφυγε στο Διοικητικό Πρωτοδικείο Αθηνών με αγωγή αποζημίωσης κατά του Δημοσίου. Ζητούσε το ποσό των 9.090.200 δρχ. (26.677 €) για διαφορά από τη σύνταξή του. Στις 30 Δεκεμβρίου 1994, το Πρωτοδικείο έκανε δεκτή την προσφυγή του (απόφαση υπ'αρ. 12711/1994).
7. Στις 2 Μαρτίου 1995, το Δημόσιο άσκησε έφεση. Στις 30 Ιουνίου 1997, το Διοικητικό Εφετείο Αθηνών επικύρωσε την προσβαλλόμενη απόφαση (απόφαση υπ'αρ. 3167/1997).
8. Στις 29 Οκτωβρίου 1997, το Δημόσιο άσκησε αναίρεση. Την 1^η Μαρτίου 2004, το Συμβούλιο Επικρατείας αναίρεσε την προσβαλλόμενη απόφαση, ακύρωσε την απόφαση υπ'αρ. 12711/1994 και παρέπεμψε την απόφαση στο Ελεγκτικό Συνέδριο, αρμόδιο για την ουσία της υπόθεσης (απόφαση αρ. 573/2004). Στις 28 Δεκεμβρίου 2004, το Δεύτερο Τμήμα του Ελεγκτικού Συνεδρίου απέρριψε την προσφυγή (απόφαση αρ. 2553/2004).
9. Στις 21 Φεβρουαρίου 2005, ο προσφεύγων άσκησε αναίρεση. Την 1^η Φεβρουαρίου 2006, η Ολομέλεια του Ελεγκτικού Συνεδρίου αναίρεσε την προσβαλλόμενη απόφαση και παρέπεμψε την υπόθεση ενώπιον του Δεύτερου Τμήματος με διαφορετική σύνθεση (απόφαση αρ. 150/2006). Στις 19 Απριλίου 2007, με προδικαστική απόφαση, το Δεύτερο Τμήμα διέταξε την προσκόμιση συμπληρωματικών εγγράφων (απόφαση αρ.585/2007).
10. Στις 5 Ιουνίου 2008, το Δεύτερο Τμήμα του Ελεγκτικού Συνεδρίου έκανε δεκτή την προσφυγή και αναγνώρισε ότι το Δημόσιο έπρεπε να καταβάλει στον προσφεύγοντα το ποσό των 26.537 €, προσαυξημένο με τους τόκους (απ. 1458/2008). Η απόφαση αυτή κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα στις 4 Σεπτεμβρίου 2008.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

I. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 §1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

No 696

11. Στις 5 Ιουνίου 2008, το Δεύτερο Τμήμα του Ελεγκτικού Συνεδρίου έκανε δεκτή την προσφυγή και αναγνώρισε ότι το Δημόσιο έπρεπε να καταβάλει στον προσφεύγοντα το ποσό των 26.537 €, προσαυξημένο με τους τόκους (απ. 1458/2008). Η απόφαση αυτή κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα στις 4 Σεπτεμβρίου 2008. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η διάρκεια της διαδικασίας παραβίασε την αρχή της «εύλογης προθεσμίας» όπως αυτή προβλέπεται από το άρθρο 6 §1 της Σύμβασης, που ορίζει τα εξής :

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή,... και εντός λογικής προθεσμίας υπό ... δικαστηρίου, ... το οποίον θα αποφασίση ... είτε επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως...»

12. Η Κυβέρνηση αντιτίθεται στην θέση αυτή.

13. Η περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη άρχισε στις 17 Ιουνίου 1994 με την προσφυγή στο Διοικητικό Πρωτοδικείο Αθηνών και τελείωσε στις 4 Σεπτεμβρίου 2008, με την κοινοποίηση της απόφασης υπ'αρ. 1458/2008 του Δεύτερου Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου. Συνεπώς διήρκεσε πάνω από δεκατέσσερα έτη και δύο μήνες για πέντε δικαιοδοσίες.

A. Επί του παραδεκτού

14. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η προσφυγή δεν είναι προδήλως αβάσιμη υπό την έννοια του άρθρου 35 §3 της Σύμβασης. Σημειώνει επίσης ότι δεν αντίκειται σε κανένα άλλο λόγο απαραδέκτου. Επομένως θα πρέπει να κηρυχθεί παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

15. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας της διαδικασίας κρίνεται ανάλογα με τις περιστάσεις της υπόθεσης και με βάση τα κριτήρια που έχουν καθιερωθεί από τη Νομολογία, συγκεκριμένα τον πολύπλοκο χαρακτήρα της υπόθεσης, την συμπεριφορά του προσφεύγοντα και αυτή των αρμόδιων αρχών καθώς και την σημασία της διαφοράς για τους ενδιαφερόμενους (βλ. μεταξύ πολλών άλλων *Frydlender κατά Γαλλίας* [GC], αρ. 30979/96, §43, CEDH 2000-VII).

16. Το Δικαστήριο έχει εξετάσει επανειλημμένως υποθέσεις που εγείρουν θέματα παρόμοια με αυτό της υπό κρίση υπόθεσης και διαπίστωσε την παραβίαση του άρθρου 6 §1 της Σύμβασης (βλ. προαναφερθείσα απόφαση *Frydlender*).

17. Αφού εξέτασε όλα τα στοιχεία που του έχουν υποβληθεί, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η Κυβέρνηση δεν εξέθεσε κανένα πραγματικό περιστατικό ή επιχείρημα που να μπορεί να οδηγήσει σε διαφορετικό συμπέρασμα στην παρούσα υπόθεση. Έχοντας υπόψη τη νομολογία του επί του θέματος, το Δικαστήριο θεωρεί ότι στην υπό κρίση υπόθεση η διάρκεια της επίδικης διαδικασίας είναι υπερβολική και δεν ανταποκρίνεται στην απαίτηση της «εύλογης προθεσμίας».

Επομένως υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 §1.

Π. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

18. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης ,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της, και αν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλόμενου Μέρους δεν επιτρέπει παρά μόνο ατελή εξάλειψη των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εφόσον είναι αναγκαίο, στον παθόντα δίκαιη ικανοποίηση.»

Στο έντυπο της προσφυγής, ο προσφεύγων ζητούσε το συνολικό ποσό των 32.000 € ως αποζημίωση. Ωστόσο, στην συνέχεια, δεν υπέβαλε καμία αίτηση δίκαιης ικανοποίησης , παρόλο που στο γράμμα που στάλθηκε στον δικηγόρο του στις 24 Ιουνίου 2010, προσκλήθηκε να παρουσιάσει εντός προθεσμίας που έληγε στις 15 Σεπτεμβρίου του 2010 τις αξιώσεις του για το λόγο αυτό, και του επισημάνθηκε, όπως είχε γίνει με την επιστολή της 24^{ης} Μαρτίου 2010, ότι σύμφωνα με το άρθρο 60 του Κανονισμού του Δικαστηρίου έχει στην διάθεσή του το ειδικό αίτημα δίκαιης ικανοποίησης σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης που πρέπει να ασκηθεί εντός της ταχθείσης προθεσμίας.

19. Ως εκ τούτου, επειδή δεν υπήρξε απάντηση εντός της προθεσμίας που ορίστηκε στην επιστολή της 24ης Ιουνίου 2010, το Δικαστήριο κρίνει ότι δεν συντρέχει λόγος να επιδικαστεί ποσό κατ' εφαρμογή του άρθρου 41 της Σύμβασης (βλ. *mutatis mutandis*, *Willekens κατά Βελγίου*, αρ. 50859/99, §27, 24 Απριλίου 2003, *Κωνσταντόπουλος ΑΕ και λοιποί κατά Ελλάδα*, αρ. 58634/00, §35, 10 Ιουλίου 2003, *Interoliva ΑΒΕΕ κατά Ελλάδα*, αρ. 58642/00, §35, 10 Ιουλίου 2003, *Λιτοσελίτης κατά Ελλάδα*, αρ. 62771/00, §34, 5 Φεβρουαρίου 2004, *Jarvenic & Profit κατά Ελλάδα*, αρ. 28338/02, §40, 7 Απριλίου 2005, *Ουζούνογλου κατά Ελλάδα*, αρ. 32730/03, §45, 24 Νοεμβρίου 2005, *Καλλέργης κατά Ελλάδα*, αρ. 37349/07, §25, 2 Απριλίου

No 696

2009, *Κοντογούρης κατά Ελλάδα*, αρ. 38463/07, §§ 49-50, 30 Απριλίου 2009).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Κηρύσσει* την προσφυγή παραδεκτή,
2. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 §1 της Σύμβασης,
3. *Απορρίπτει* το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης.

Συντάχθηκε στα γαλλικά, στην συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 13 Ιανουαρίου 2011, κατ' εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του Κανονισμού.

André Wampach
Αναπληρωτής Γραμματέας

Anatoly Kovler
Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο έγγραφο
Η μεταφράστρια

Μαρία Καραμπάτσα